

~~SĄD POWIATOWY w GDAŃSKU
w Gdańsku~~



KONFERENCJA MINISTROW SPRAW ZAGRANICZNYCH OŚMIU PAŃSTW W PRADZE

DODATEK DO TYGODNIKA

„NOWE CZASY” Nr 43

z 25 października 1950 roku

KONFERENCJA MINISTRÓW SPRAW ZAGRANICZNYCH OŚMIU PAŃSTW W PRADZE

Z inicjatywy Rządu Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich rozpoczęła się w Pradze 20 października konferencja ministrów spraw zagranicznych ZSRR, Albanii, Bułgarii, Czechosłowacji, Polski, Rumunii, Węgier i Niemieckiej Republiki Demokratycznej.

W konferencji wzięli udział: zastępca przewodniczącego Rady Ministrów ZSRR W. Mołotow, poseł nadzwyczajny i minister pełnomocny Albanii w Moskwie W. Nathanaill, minister spraw zagranicznych Bułgarii dr M. Nejczew, wicepremier Czechosłowacji Z. Fierlinger, minister spraw zagranicznych Polski Z. Modzelewski, minister spraw zagranicznych Rumunii A. Pauker, minister spraw zagranicznych Węgier G. Kallai i minister spraw zagranicznych Niemieckiej Republiki Demokratycznej G. Dertinger.

Konferencja omawiała zagadnienia, powstałe w związku z uchwałami nowojorskiej konferencji trzech mocarstw — St. Zjednoczonych,

W. Brytanii i Francji — z dnia 19 września w sprawie remilitaryzacji Niemiec Zachodnich.

Konferencję otworzył wicepremier Czechosłowacji Z. Fierlinger.

Przewodniczącym pierwszego posiedzenia wybrany został wicepremier Z. Fierlinger.

Dnia 21 października w godzinach rannych odbyło się drugie posiedzenie konferencji ministrów spraw zagranicznych ośmiu państw. Posiedzeniu przewodniczył przedstawiciel Albanii — W. Nathanaill. Omawiano w dalszym ciągu sprawę remilitaryzacji Niemiec Zachodnich. Po dyskusji, w której wzięły udział wszystkie delegacje, utworzono komisję dla zredagowania złożonych wniosków.

Wieczorem 21 października odbyło się końcowe posiedzenie konferencji. Przewodniczył minister spraw zagranicznych Bułgarii — M. Nejczew.

Konferencja przyjęła tekst deklaracji w sprawie uchwał nowojorskiej konferencji trzech mocarstw — St. Zjednoczonych, W. Brytanii i Francji — o remilitaryzacji Niemiec Zachodnich.

DEKLARACJA Ministrów Spraw Zagranicznych ZSRR, Albanii, Bułgarii, Czechosłowacji, Polski, Rumunii, Węgier i Niemieckiej Republiki Demokratycznej w sprawie uchwał nowojorskiej konferencji trzech mocarstw o remilitaryzacji Niemiec Zachodnich

19 września roku bieżącego opublikowany został komunikat tajnej konferencji ministrów spraw zagranicznych Stanów Zjednoczonych, Wielkiej Brytanii i Francji, która odbyła się w Nowym Jorku i na której przyjęto szereg nowych separatystycznych uchwał w sprawie niemieckiej.

W komunikacie podano, że rządy St. Zjednoczonych, W. Brytanii i Francji zamierzają wysunąć sprawę zakończenia stanu wojny z Niemcami, i jednocześnie potwierdzono, że narzucony Niemcom Zachodnim „Statut Okupacyjny” będzie zachowany.

Komunikat mówi dalej o tym, że dokonana zostanie rewizja poprzednich uchwał o zakazach gałęziach przemysłu niemieckiego, przy czym nie poczyniono żadnych zastrzeżeń w sprawie niedopuszczalności odbudowy niemieckiego przemysłu wojennego.

Z komunikatu wynika zarazem, że głównym zagadnieniem konferencji trzech ministrów było zagadnienie odbudowy armii niemieckiej, zagadnienie remilitaryzacji Niemiec Zachodnich.

Już z wyszczególnienia tych zasadniczych punktów komunikatu wynika, że nowojorskie separa-

tystyczne uchwały rządów Stanów Zjednoczonych, Wielkiej Brytanii i Francji w sprawie niemieckiej stanowią nowe brutalne pogwałcenie zobowiązań, przyjętych przez te rządy w Układzie Poczdamskim, zawierają groźbę dla pokoju w Europie i są sprzeczne z interesami wszystkich narodów miłujących pokój, w tym również z narodowymi interesami narodu niemieckiego.

1. Oświadczenie rządów St. Zjednoczonych, W. Brytanii i Francji o zamiarze wysunięcia sprawy „zakończenia stanu wojny z Niemcami” jest na wskroś obłudne i nie ma nic wspólnego z dojrzałą od dawna koniecznością pokojowego uregulowania sprawy Niemiec, bez czego niemożliwe jest również przywrócenie jednoci państwa niemieckiego. Mówiąc o zakończeniu stanu wojny z Niemcami, komunikat podkreśla, że „w niczym nie narusza to praw trzech mocarstw w Niemczech”, które to mocarstwa zachowują, zgodnie ze statutem okupacyjnym, nieograniczoną władzę w stosunku do Niemiec Zachodnich. W ten sposób trzy rządy ponownie deklarują nienaruszalność „Statutu Okupacyjnego”, którego działanie chcą przedłużyć na nieograniczenie długi czas, aby możliwie jak najdłużej sprawować swoją władzę w Niemczech Zachodnich.

Co więcej, komunikat podaje, że trzy mocarstwa okupacyjne „powiększą i wzmocnią swoje wojska w Niemczech”. Z opublikowanych danych wynika, że w związku z tym koszty okupacyjne Niemiec Zachodnich wzrastają prawie dwukrotnie, co znacznie zwiększa ciężar podatkowy. Jest rzeczą zbędną dowodzić, że uchwała trzech rządów o nowym powiększeniu wojsk okupacyjnych w Niemczech Zachodnich nie jest wywołana niczym innym, jak tylko stale wzmagającymi się dążeniami agresywnymi tych mocarstw w Europie.

Obecnie jest rzeczą jasną, że fałszywe frazesy o tzw. „zakończeniu” stanu wojny z Niemcami są jedynie parawanem dla przesłonięcia polityki mocarstw stojących na czele agresywnej Unii Północno-Atlantyckiej. Mocarstwa te dążą do uzyskania wolnej ręki dla wykorzystania Niemiec Zachodnich, ich rezerw ludzkich i materialnych w swych imperialistycznych interesach celem realizacji swych planów strategicznych, za którymi kryją się dążenia kół rządzących St. Zjednoczonych do opanowania świata. Pod pretekstem zakończenia stanu wojny z Niemcami dążą one do stworzenia warunków dla jawnego włączenia Niemiec Zachodnich do agresywnego ugrupowania tzw. Unii Północno-Atlantyckiej i do ostatecznego przekształcenia Niemiec Zachodnich w narzędzie swych agresywnych, wojenno-strategicznych planów w Europie.

Jasne jest również, że kwestię zakończenia stanu wojny z Niemcami wykorzystano w tym celu, aby możliwie najdłużej zwlekać z zawarciem traktatu pokojowego z Niemcami, a tym samym odwlec również zjednoczenie Niemiec. Nie jest przypadkiem, że w obszernym komunikacie nowojorskim nie się nie mówi ani o traktacie pokojowym z Niemcami, ani też o przygotowaniu takiego traktatu, a tymczasem już przed pięciu laty rządy St. Zjednoczonych, W. Brytanii i Francji przyjęły, zgodnie z Układem Poczdamskim, zobowiązanie przygotowania traktatu pokojowego z Niemcami, od wykonania czego obecnie uchylają się pod wszelkimi pretekstami. Wskazuje to, jak daleko odbiegła polityka St. Zjednoczonych, W. Brytanii i Francji od Układu Poczdamskiego czterech mocarstw. Wskazuje to również, że obecna polityka St. Zjednoczonych, W. Brytanii i Francji, gwałcąc brutalnie Układ Poczdamski, znajduje się w jawnej sprzeczności z interesami wszystkich miłujących pokój narodów Europy.

2. Komunikat podaje, że „ministrowie spraw zagranicznych uzgodnili także, iż rewizja uchwał o zakazanych gałęziach przemysłu, względnie o gałęziach przemysłu, odnośnie których wprowadzono ograniczenia, ma być dokonana w świetle wzajemnych stosunków, ustanowionych z Republiką Związkową”, to znaczy z Niemcami Zachodnimi. Nie mówi się przy tym ani słowa o zakazie odbudowy przemysłu wojennego, jak tego żądają Umowa Jaltańska i Umowa Poczdamską, a także późniejsza umowa pomiędzy St. Zjednoczonymi, W. Brytanią, Francją i ZSRR. Co więcej, komunikat głosi, że zezwala się dla celów wojennych na produkcję stali powyżej ustalonego limitu.

W ten sposób w komunikacie trzech ministrów uchyla się faktycznie zakaz niemieckiego przemysłu wojennego, odnośnie czego istnieją jednomyślnie przyjęte stanowcze uchwały czterech mocarstw. Istotny sens komunikatu nowojorskiego polega na tym, że obecnie ciężki przemysł Ruhry otwarcie przystosowuje się do wykonania wojenno-strategicznego zadań mocarstw zachodnich. Przez swój nowojorski komunikat trzy mocarstwa otwierają szeroko wrota dla odbudowy zachodnio-niemieckiego wojennego potencjału przemysłowego, który w swoim czasie służył jako główna opora niemieckiego imperializmu i hitlerowskiej agresji. Wszystko to świadczy o tym, jak brutalnie i bezceremonialnie depczą dziś rządy St. Zjednoczonych, W. Brytanii i Francji wspólne uchwały czterech mocarstw, powzięte z udziałem Związku Radzieckiego, które zmierzały do zakazania niemieckiego przemysłu wojennego i do zapobieżenia odrodzeniu niemieckiego militarizmu i które powitane zostały

z ogromnym zadowoleniem przez miłujące pokój narody Europy i całego świata.

Tymże celom ponownego stworzenia wojennego potencjału przemysłowego Niemiec Zachodnich i przystosowania gospodarki zachodnio-niemieckiej do planów anglo-amerykańskiego bloku wojennego służą próby stworzenia supermonopolistycznych zjednoczeń przemysłu węglowego i hutniczego w Niemczech Zachodnich i Francji z udziałem niektórych innych państw europejskich. Te usiłowania zachodnio-niemieckich i francuskich monopolów kapitalistycznych, realizowane pod dyktando rządu St. Zjednoczonych i opierające się na najbardziej reakcyjnych kołach w Niemczech Zachodnich, kryją w sobie poważne niebezpieczeństwo odrodzenia agresywnych sił niemieckich i, rzecz naturalna, spotykają się ze zdecydowanym sprzeciwem ze strony demokratycznych kół Francji, Niemiec Zachodnich i innych krajów europejskich.

Taka polityka rządów St. Zjednoczonych, W. Brytanii i Francji stoi w jawnej sprzeczności z podstawowymi zasadami Układu Poczdamskiego, którego celem jest odbudowa Niemiec jako miłującego pokój państwa demokratycznego, opierającego się na odbudowie i dalszym rozwoju pokojowego niemieckiego przemysłu, rolnictwa i innych gałęzi gospodarki niemieckiej. Ta polityka trzech mocarstw zmierza do tego, aby zwękslować rozwój gospodarki niemieckiej na tory przygotowań do nowej wojny w Europie, zamiast dać narodowi niemieckiemu wszystkie niezbędne warunki rozwoju gospodarki pokojowej dla zaleczenia ran wojennych, odbudowy miast i polepszenia materialnych warunków bytu mas pracujących, czego konsekwentnie domaga się Związek Radziecki.

3. Jak wyżej powiedziano, głównym zagadnieniem, rozważanym na nowojorskiej konferencji ministrów spraw zagranicznych St. Zjednoczonych, W. Brytanii i Francji, było zagadnienie odbudowy armii niemieckiej, jakkolwiek w tekście komunikatu uczyniono wszystko, aby tę sprawę zatuszować. Według komunikatu, trzech ministrów uzgodniło, że oprócz istniejących w Niemczech Zachodnich oddziałów policji należy „zezwoić na utworzenie ruchomych jednostek policyjnych”, a procz tego przewidują możliwość „udziału Niemiec w zjednoczonych siłach zbrojnych”, czyli że faktycznie przewiduje się stworzenie armii niemieckiej, mimo że ten sam komunikat zawiera obłudne oświadczenie, iż „odbudowa niemieckiej armii narodowej nie odpowiadałaby wyższym interesom Niemiec czy Europy”.

Według opublikowanych danych, w zachodnich strefach Niemiec i w zachodnich sektorach Berlina 456 tysięcy ludzi wchodzi w skład niemieckich i cu-

dzioziemskich formacji wojskowych z udziałem „osób przesiedlonych” i w skład różnorodnych jednostek policyjnych, przy czym rekrutują się oni głównie z byłych żołnierzy i oficerów armii niemieckiej. Uzbrojenie tych jednostek i formacji, ich struktura organizacyjna i wyszkolenie wojskowe, przygotowywanie dla nich kadr oficerskich w specjalnych szkołach, udział w manewrach wojskowych wraz z wojskami okupacyjnymi mocarstw zachodnich wskazują, że jednostki te i oddziały są w gruncie rzeczy oddziałami wojskowymi. Formacje te posiadają oddziały pancerne i artyleryjskie. Mimo to w komunikacie trzech ministrów mówi się o zezwoleniu na tworzenie nowych „ruchomych jednostek policyjnych”, co rzekomo odpowiada „wymaganiom, wynikającym z obecnej sytuacji”. Wynika z tego, że rządy St. Zjednoczonych, W. Brytanii i Francji dążą do poważnego rozrostu liczby formacji policyjnych w Niemczech Zachodnich, które to formacje stanowią w gruncie rzeczy regularną armię niemiecką.

Komunikat świadczy jednak, że obecnie rządy St. Zjednoczonych, W. Brytanii i Francji nie chcą ograniczyć się jedynie do formacji policyjnych, lecz postawiły już otwarcie sprawę „udziału Niemiec w zjednoczonych siłach zbrojnych”. Jakkolwiek komunikat mówi, że sprawa ta jest w chwili obecnej „przedmiotem rozważań”, to jednak określenie to wyraźnie służy wyłącznie dla przygotowania opinii publicznej do powziętych przez trzy rządy uchwał o odbudowie armii niemieckiej. Nie jest już tajemnicą, że do odbudowy armii niemieckiej angażuje się takich generałów hitlerowskich, jak Hajder, Guderian, Manteuffel i in. Z komunikatu wynika, że ma się przy tym na celu oddanie odradzającej się obecnie armii zachodnio-niemieckiej w służbę bloku anglo-amerykańskiego i jego agresywnych planów.

Nic więc dziwnego, że w tej sytuacji rządy trzech mocarstw zachodnich postawiły jako zadanie zniesienie dawnych ograniczeń w stosunku do niemieckiego przemysłu wojennego, czego domagają się uporczywie zachodnio-niemieckie monopole kapitalistyczne. Jeszcze wczoraj narody Francji, W. Brytanii i Stanów Zjednoczonych prowadziły krwawą walkę z agresją hitlerowską, z imperiaлизmem niemieckim, a dziś koła rządzące tych krajów własnymi rękami odbudowują armię zachodnio-niemiecką, zwalniają od kary zasądzonych zbrodniarzy wojennych, odbudowują wojenny potencjał przemysłowy Niemiec Zachodnich, odradzają imperiaлизм zachodnio-niemiecki.

Oznacza to, że rządy St. Zjednoczonych, W. Brytanii i Francji definitywnie wyrzekły się tych uchwał czterech mocarstw, w których znalazły

swój wyraz dążenia do likwidacji imperializmu niemieckiego, a także dążenia do odrodzenia Niemiec jako miłującego pokój, demokratycznego państwa i które odzwierciedlały wniosłe zasady utrwalenia pokoju na całym świecie.

Oznacza to, że rządy trzech mocarstw zachodnich przeszły do polityki agresji, która nie da się pogodzić z interesami pokoju w Europie, nie da się pogodzić z interesami miłujących pokój narodów na całym świecie.

4. Jak wiadomo, już na separatystycznej londyńskiej konferencji trzech mocarstw w sprawie niemieckiej w roku 1948 podjęto uchwały, które definitywnie odrzuciły zadania demilitaryzacji i demokratyzacji Niemiec i postawiły sobie za cel przekształcenie Niemiec Zachodnich w narzędzie agresywnego bloku anglo-amerykańskiego. Już wtedy w uchwalonym na warszawskiej konferencji oświadczeniu ministrów spraw zagranicznych ZSRR, Albanii, Bułgarii, Czechosłowacji, Jugosławii, Polski, Rumunii i Węgier odnośnie londyńskiej konferencji trzech mocarstw w sprawie Niemiec zdemaskowany został agresywny i antydemokratyczny charakter rozłamowej polityki St. Zjednoczonych, W. Brytanii i Francji w stosunku do Niemiec.

Rządy ZSRR, Albanii, Bułgarii, Czechosłowacji, Polski, Rumunii, Węgier i Niemieckiej Republiki Demokratycznej uważają obecnie za swój obowiązek oznajmić, że wysunięte w Deklaracji Warszawskiej tezy i ogólna ocena polityki trzech mocarstw w stosunku do Niemiec całkowicie się potwierdziły. Teraz widzą wszyscy, że obecna polityka St. Zjednoczonych, W. Brytanii i Francji stanowi nie tylko całkowite zerwanie ze zobowiązaniami przyjętymi przez rządy tych krajów w sprawie utworzenia jednolitego, demokratycznego, miłującego pokój państwa niemieckiego, lecz stwarza również groźbę nowej agresji, nowych wojennych awantur w Europie.

Wobec powyższego rządy ZSRR, Albanii, Bułgarii, Czechosłowacji, Polski, Rumunii, Węgier i Niemieckiej Republiki Demokratycznej oświadczają, że separatystyczne uchwały nowojorskiej konferencji trzech mocarstw nie mają żadnej mocy prawnej i autorytetu międzynarodowego. Całkowita odpowiedzialność za bezprawne działania, zmierzające do udaremnienia traktatu pokojowego z Niemcami i do remilitaryzacji Niemiec Zachod-

nich spada na rządy St. Zjednoczonych, W. Brytanii i Francji.

Kierując się interesem utrzymania pokoju i bezpieczeństwa w Europie i biorąc również pod uwagę słuszne dążenie narodu niemieckiego do jak najrychlejszego zawarcia traktatu pokojowego z Niemcami, rządy ZSRR, Albanii, Czechosłowacji, Bułgarii, Polski, Rumunii, Węgier i Niemieckiej Republiki Demokratycznej uważają za niecierpiące zwłoki:

Po pierwsze: Opublikowanie przez rządy St. Zjednoczonych, W. Brytanii, Francji i Związku Radzieckiego oświadczenia, że nie dopuszczą one do remilitaryzacji Niemiec i do wciągnięcia ich do jakichkolwiek agresywnych planów i że będą nieugięcie realizowały Układ Poczdamski o zagwarantowaniu warunków utworzenia jednolitego, miłującego pokój, demokratycznego państwa niemieckiego.

Po drugie: Zniesienie wszelkich ograniczeń na drodze rozwoju pokojowej gospodarki niemieckiej i niedopuszczenie do odbudowy niemieckiego potencjału wojennego.

Po trzecie: Niezwłoczne zawarcie traktatu pokojowego z Niemcami z przywróceniem jedności państwa niemieckiego, zgodnie z Układem Poczdamskim, z tym, aby wojska okupacyjne wszystkich mocarstw zostały wycofane z Niemiec w ciągu roku od zawarcia traktatu pokojowego.

Po czwarte: Utworzenie na zasadach parytetu z przedstawicieli Niemiec Wschodnich i Zachodnich Ogólno-Niemieckiej Rady Ustawodawczej, która winna przygotować utworzenie tymczasowego, demokratycznego, pokojowego, ogólnoniemieckiego suwerennego rządu i przedstawić odpowiednie wnioski do wspólnego zatwierdzenia przez rządy ZSRR, St. Zjednoczonych, W. Brytanii i Francji i która aż do utworzenia rządu ogólnoniemieckiego winna być zaproszona do konsultacji przy opracowywaniu traktatu pokojowego. W pewnych okolicznościach można będzie zwrócić się do narodu niemieckiego o bezpośrednie wypowiedzenie się co do tej propozycji.

Rządy ZSRR, Albanii, Bułgarii, Czechosłowacji, Polski, Rumunii, Węgier i Niemieckiej Republiki Demokratycznej uczynią ze swej strony wszystko co możliwe, aby ułatwić rozwiązanie tych niecierpiących zwłoki zadań w interesie utrwalenia pokoju i bezpieczeństwa międzynarodowego.

